

DOCUMENTUL 8

„Biserica așteaptă de la voi roadele coapte ale comuniunii și angajării”*

Mesaj la întâlnirea dintre Papa Ioan Paul al II-lea și
Mișcările ecleziale și Noile Comunități în Piața Sf. Petru, Roma, 30 mai 1998

„Și, dintr-odată, s-a iscat din cer un vuiet, ca la venirea unei vijelii puternice, și s-a umplut întreaga casă în care stăteau. Atunci le-au apărut niște limbi ca de foc împărțindu-se și așezându-se asupra fiecăruia dintre ei. Și toți au fost umpluți de Duhul Sfânt”¹.

Preaiubiți Frați și Surori,

Cu aceste cuvinte *Faptele Apostolilor* ne introduc în inima evenimentului Rusaliilor; ni-i arată pe discipoli care, reuniți cu Maria în Cenacol, primesc darul Duhului Sfânt. Astfel se împlinește făgăduința lui Isus și se dă început timpului Bisericii. Din acel moment vântul Duhului îi va purta pe ucenicii lui Cristos până la marginile îndepărtate ale pământului. Pentru cutezătoarea mărturie a Evangheliei îi va duce până la martiriu.

Aproape că ceea ce acum două mii de ani s-a întâmplat la Ierusalim, se reînnoiește în această seară aici în această Piață, centrul lumii creștine. La fel ca și apostolii atunci, și noi ne aflăm adunați într-un mare cenacol de Rusalii, așteptând cu nerăbdare efuziunea Duhului. Noi vrem să dăm mărturie aici cu întreaga Biserică că „este același Duh..., este același Domn, este același Dumnezeu care lucrează toate în toți”². Aceasta este atmosfera pe care vrem să o retrăim, implorând darurile Duhului Sfânt pentru fiecare dintre noi și pentru tot poporul celor botezați.

Îl salut și îi mulțumesc Cardinalului James Francis Stafford, Președintele Consiliului Pontifical pentru Laici, pentru cuvintele pe care a voit să mi le adreseze, și în numele vostru, la începutul acestei Întâlniri. Împreună cu el îi salut pe Domnii Cardinali și pe Episcopii prezenți. Un gând de grație particulară pentru Chiara Lubich, Kiko Arguello, Jean Vanier, Mons. Luigi Giussani pentru mărturiilor lor emoționante. Împreună cu ei, îi salut pe fondatorii și pe responsabilii noilor comunități și a mișcărilor reprezentate aici. Îmi este drag, în sfârșit, să mă adrez fiecăruia dintre voi, Frați și Surori ce aparțineți fiecărei mișcări ecleziale în parte. Voi ați primit cu promptitudine și entuziasm invitația pe care v-am adresat-o în ziua de Rusalii a anului 1996 și v-ați pregătit cu grijă, sub conducerea Consiliului Pontifical pentru Laici, pentru această întâlnire extraordinară, care ne proiectează către Marele Jubileu al Anului 2000.

Iată ceea ce astăzi este cu adevărat un eveniment inedit: pentru prima dată mișcările și noile comunități ecleziale se întâlnesc, toate împreună, cu Papa. Aceasta este marea «mărturie comună» dorită de mine pentru anul care, pe calea Bisericii către Marele Jubileu, este dedicat Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este aici cu noi! El este cel care animă acest minunat eveniment de comuniune eclezială. Cu adevărat „aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne înveselim într-însa”³.

La Ierusalim, acum aproape două mii de ani, în ziua de Rusalii, înaintea unei mulțimi, uimite și batjocoritoare din cauza schimbării inexplicabile observate la

* Versiunea originală în italiană din: „Buletinul Sfântului Scaun”, 218, 1998.

¹ Fapte 2, 2-3.

² 1 Corinteni 12, 4-6.

³ Psalmi 117, 24.

Apostoli, Petru proclamă cu curaj: „Pe Isus Nazarineanul, bărbat adevărat de Dumnezeu între voi... , voi l-ați răstignit și ucis prin mâinile celor fărădelege, pe acesta Dumnezeu l-a înviat”⁴. În cuvintele lui Petru este manifestată autoconștiința Bisericii, fondată pe certitudinea că Isus este viu, lucrează în prezent și schimbă viața.

Duhul Sfânt, de la început operativ în creație și în Vechea Alianță, se revelează în Întrupare și în Paștele Fiului lui Dumnezeu, și aproape că «explodează» la Rusalii pentru a prelungi în timp și în spațiu misiunea lui Cristos Domnul. Duhul face ca astfel să se nască Biserica ca flux de viață nouă, care curge în istoria oamenilor. Bisericii care, conform Sfinților Părinți este locul “unde înfloresc Duhul”⁵, Mângâietorul i-a dăruit de curând cu Conciliul Vatican II Rusalii reînnoite, suscitând un dinamism nou și neașteptat.

Întotdeauna, atunci când intervine, Duhul ne lasă uluiți. Suscită evenimente a căror noutate năucește; schimbă radical persoanele și istoria. Aceasta a fost experiența de neuitat a Conciliului Ecumenic Vatican II, în timpul căruia, sub călăuzirea aceluiasi Duh, Biserica a redescoperit ca fiind constitutivă sieși dimensiunea carismatică: „Duhul Sfânt sfințește, conduce și împodobește cu virtuți poporul lui Dumnezeu nu numai prin sacramente și slujiri, ci «împărțindu-și fiecăruia darurile după cum voiește”⁶, „El dăruiește credincioșilor de toate categoriile haruri speciale... folosite pentru reînnoirea și creșterea Bisericii”⁷.

Aspectul instituțional și cel charismatic sunt aproape co-esențiale la constituirea Bisericii și conlucrează, chiar dacă într-un mod diferit, la viața sa, la reînnoirea sa și la sfințirea Poporului lui Dumnezeu. Tocmai din această providențială descoperire a dimensiunii carismatice a Bisericii s-a afirmat o particulară linie de dezvoltare a mișcărilor bisericesti și a noilor comunități, înainte și după Conciliu.

Astăzi Biserica se bucură atunci când constată o reînnoită împlinire a cuvintelor profetului Ioel, pe care le-am auzit mai înainte: „voi vărsa din Duhul meu peste orice om...”⁸. Voi cei prezenți aici sunteți dovada tangibilă a acestei «efuziuni» a Duhului. Fiecare mișcare este diferită de celelalte, dar toate sunt unite într-o aceeași comuniune și pentru o aceeași misiune. Unele carisme suscitade de Duhul Sfânt năvălesc ca un vânt impetuos, care apucă și duc cu sine persoanele către noi căi de angajament misionar în slujirea radicală a Evangheliei, proclamând fără ezitări adevărurile credinței, primind ca dar fluxul viu al tradiției și suscitând în fiecare o arzătoare dorință de sfințenie.

Astăzi, vouă tuturor care sunteți adunați aici în Piața Sf. Petru și tuturor creștinilor, vreau să vă strig: Deschideți-vă cu docilitate darurilor Duhului! Primiți cu grațitudine și ascultare carismele pe care Duhul nu încetează să le împartă! Nu uitați că fiecare carismă este dată pentru binele comun, adică spre beneficiul întregii Biserici! Prin natura lor, carismele sunt comunicative și duc la nașterea acelei „afinități spirituale între persoane”⁹ și la acea prietenie în Cristos care dă început «mișcărilor». Trecerea de la carisma originară la mișcare se face printr-o misterioasă atracție exercitată de către Fondator asupra acelor care se lasă implicați în experiența sa spirituală. Astfel,

⁴ *Fapte 2, 22-24.*

⁵ *Catehismul Bisericii Catolice, 749.*

⁶ *1 Corinteni 12,11.*

⁷ *Lumen Gentium, 12*

⁸ *Fapte 2,17*

⁹ Cf. *Christifideles Laici, 24.*

mișcările recunoscute în mod oficial de către autoritatea ecleziastică se propun drept forme de auto-realizare și reflexe ale unicei Biserici.

Nașterea și răspândirea lor au adus în viața Bisericii o noutate neașteptată, și uneori de-a dreptul eruptivă. Din acest motiv nu au lipsit interogativele, deranjul și tensiunile; uneori s-a ajuns la prezumții și intemperanțe pe de o parte, și la destule prejudecăți și rezerve pe de altă parte. A fost o perioadă de încercare a fidelității lor, o ocazie importantă pentru verificarea autenticității carismelor lor.

Astăzi înaintea voastră se deschide o nouă etapă: aceea a maturității ecleziale. Asta nu înseamnă că toate probleme au fost rezolvate. Mai curând, e vorba de o provocare. O cale de parcurs. Biserica așteaptă de la voi roade «mature» de comuniune și de angajament.

În această lume a noastră, deseori dominată de o cultură secularizată care instigă și face reclamă unor modele de viață fără Dumnezeu, credința multora este pusă la grea încercare și nu de puține ori este sufocată și stinsă. Simțim ca fiind urgentă, prin urmare, necesitatea unei vestiri puternice și a unei formări creștine serioasă și aprofundată. Câtă nevoie avem astăzi de personalități creștine mature, conștiente de propria lor identitate baptismală, de propria lor vocație și misiune în Biserică și în lume! Câtă nevoie avem de comunități creștine vii! Și iată, așadar, mișcările și noile comunități ecleziale: ele sunt răspunsul, suscitată de Duhul Sfânt la această provocare dramatică de sfârșit de mileniu. Voi sunteți acest răspuns providențial.

Carismele adevărate nu pot decât să conducă la întâlnirea cu Cristos în Sacramente. Realitățile bisericesti la care adevărații v-au ajutat să redescoperiți vocația de la botez, să valorizați darurile Duhului primite la Mir, să vă încredințați milostivirii lui Dumnezeu în Sacramentul Reconcilierii și să recunoașteți în Euharistie izvorul și culmea întregii vieți creștine. De asemenea, datorită unei astfel de experiențe ecleziale puternice, s-au născut niște minunate familii creștine deschise către viață, adevărate «biserici domestice», au înflorit multe vocații la preoția ministerială și la viața consacrată, și nu în ultimul rând noi forme laicale de viață inspirate la sfaturile evanghelice. În cadrul mișcărilor și a noilor comunități ați învățat că credința nu e un discurs abstract, și nici un vag sentiment religios, dar este viață nouă în Cristos suscitată de Duhul Sfânt.

Cum să păzim și să garantăm autenticitatea carismei? Cu privire la aceasta este fundamental ca orice mișcare să se supună discernământului Autorității bisericesti competente. Din acest motiv nici o carismă nu ne dispensează de referința și de supunerea față de Păstorii Bisericii. Conciliul, prin cuvinte clare, scrie: „Judecata despre autenticitatea și dreapta lor folosire (a carismelor) aparține acelor care sunt în fruntea Bisericii și care au o datorie specială de a nu stinge Duhul, ci de a cerceta toate și de a păstra ceea ce este bun^{10/11}. Aceasta este garanția necesară care arată că drumul pe care îl parcurgeți este cel bun!

În confuzia care domnește în lumea de astăzi este foarte ușor de greșit, cedând iluziilor. În formarea creștină de care se ocupă mișcările să nu lipsească niciodată elementul acestei ascultări pline de încredere față de Episcopi, succesorii Apostolilor, în comuniune cu Succesorul lui Petru! Cunoașteți criteriile de eclezialitate ale agregățiilor laice, prezente în Exortăția apostolică *Christifideles laici*¹². Vă cer să adevărați mereu cu

¹⁰ Cf. 1 Tesaloniceni 5, 12; 19-21.

¹¹ *Lumen Gentium*, 12.

¹² Cf. *Christifideles Laici*, 30.

generozitate și umilință integrând experiențele voastre în Bisericile locale și în parohii, și rămânând mereu în comuniune cu Păstorii, atenți la indicațiile lor.

Isus a spus: „Foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă!”¹³. În timp ce Biserica se pregătește să treacă pragul celui de-al treilea mileniu, să primim invitația Domnului, pentru ca focul său să se aprindă în inima noastră și în cea a fraților.

Astăzi, din acest cenacol al Pieței Sf. Petru, se înalță o mare rugăciune: *Vino, Duhule Sfinte*, vino și reînnoiește fața pământului! Vino cu cele șapte daruri ale Tale! Vino, Spirit de viață, Spirit de comuniune și de iubire! Biserica și lumea au nevoie de Tine. Vino, Duhule Sfinte și fă să rodească cât mai mult carismele pe care le-ai dat. Dă-le acestor fii și fiice aici prezente o forță nouă și elan misionar. Lărgeste inima lor, dă viață angajării lor creștine în lume. Fă-i mesageri curajoși ai Evangheliei, martori ai lui Isus Cristos cel înviat, Răscumpărător și Mântuitor al omului. Întărește iubirea lor și fidelitatea lor față de Biserică.

Către Maria, prima ucenică a lui Cristos, Mireasa Duhului Sfânt și Mama Bisericii, care i-a însoțit pe Apostoli în cele dintâi Rusalii ale lor, ne îndreptăm privirea noastră pentru ca să ne ajute să învățăm din acel *Fiat* al ei docilitatea la șoaptele Duhului.

Astăzi, din această Piață, Cristos vă repetă fiecăruia dintre voi: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura”¹⁴. El se bazează pe fiecare dintre voi, Biserica se bazează pe voi. „Iată – ne asigură Domnul – eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii”¹⁵.

Sunt cu voi.

Amin!

La sfârșitul întâlnirii, Domnul Charles Whitehead, Președintele Slujirii Internaționale a Reînnoirii Carismatice Catolice (ICCRS), a adresat Sfântului Părinte, în numele tuturor celor prezenți, un cuvânt de mulțumire.

¹³ Luca 12, 49.

¹⁴ Marcu 16, 15.

¹⁵ Matei 28, 20.